

Sygn. akt I ACa 281/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Krężolek (spr.)
Sędziowie:	SSA Marek Boniecki SSO del. Wojciech Żukowski
Protokolant:	sekr. sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2018 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa K. Z. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w T., M. B., J. F., D. R. (1) i R. W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 3 października 2017 r. sygn. akt I C 590/16

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda K. Z. (1) na rzecz:**

- Skarbu Państwa-Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej

- R. W.

- M. B.

kwoty po 8.100 zł (osiem tysięcy sto złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

3. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w K. na rzecz adwokata K. G. kwotę 6.642 zł (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa złote), w tym 1.242 zł podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

SSA Marek Boniecki SSA Grzegorz Krężolek SSO Wojciech Żukowski

UZASADNIENIE

Powód K. Z. (1) domagał się: od Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w T. M. B. , J. F. , D. R. (1) oraz R. W. kwot po 154.586,55 zł tytułem odszkodowania oraz po 500.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, uznając za podstawę dochodzenia tych roszczeń wydanie przez Sąd Okręgowy w T.nie zgodnego z prawem wyroku , którym odmówiono mu prawa do renty.

Pozwane osoby fizyczne - wydający w tej sprawie opinie lekarze nietrafnie ocenili jego stan zdrowia i nie będąc specjalistami z zakresu urologii, nie dostrzegli podwyższonych wyników wskazujących na przerost u powoda gruczołu krokowego.

Działając w zaufaniu do ich oceny medycznej powód zaniechał leczenia tego schorzenia , co w chwili obecnej doprowadziło do zmian natury nowotworowej , które nie mogą być leczone nawet operacyjnie.

K. Z. (1) podnosił także , że pozwany D. R. (1) - specjalista kardiolog- przeprowadzając badanie w ramach opiniowania i potwierdzając zdolność powoda do pracy nie zauważył i nie uwzględnił , iż przeszedł w 2007r zawał serca , co podważa tym bardziej poprawność wniosku opiniodawczego tego lekarza o takiej zdolności.

Kwoty dochodzone pozwem, w zakresie odszkodowania obejmowały wskazane przez powoda sumy kosztów poniesionych przezeń na leczenie oraz odpowiadające stracie jakiej doznał z tej przyczyny , iż w rzeczywistości z uwagi na stan zdrowia , źle oceniony przez Sąd i biegłych, pracy zarobkowej podjąć nie mógł.

Kwoty zadośćuczynienia mają natomiast kompensować krzywdę poniesioną przez pokrzywdzonego w następstwie nieprawidłowego postępowania pozwanych .

Pozwani domagali się oddalenia powództwa a reprezentująca Skarb Państwa Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa a także pozwani R. W. i M. B., wnieśli o obciążenie powoda kosztami procesu.

Wyrokiem z dnia 3 października 2017r , Sad Okręgowy w Krakowie :

- oddalił powództwo[pkt I] ,

- zasądził od powoda K. Z. (1) na rzecz pozwanych M. B. i R. W. kwoty po 7 200zł , tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego[pkt II] oraz

-przyznał adwokatowi K. G. od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Krakowie , wynagrodzenie w kwocie 7 200 zł wraz z podatkiem VAT za udzielenie powodowi nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu [pkt III sentencji wyroku] .

Orzeczeniem z dnia 13 marca 2018r , wydanym na wniosek procesowego reprezentanta pozwanego Skarbu Państwa, wyrok ten został uzupełniony w ten sposób , że od powoda na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej , została przyznana suma 7200 złotych, tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

W dniu 29 września 2009 r. powód wniósł do Sądu Okręgowego w T. odwołanie od decyzji ZUS odmawiającej mu przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy. W pozwie powód powoływał się na okoliczność, iż zdiagnozowano u niego przerost gruczołu krokowego oraz , że wynik badania(...)pogarsza się , bo w dniu 26.02.2007 r. wynosił 2,25 ng/ml, w dniu 02.02.2009 r. – 4,66 ng/ml, w dniu 29.06.2009 r. – 5,44 ng/ml, a w dniu 14.09.2009 r. – 5,83 ng/ml, przy normie wynoszącej 4 ng/ml.

K. Z. (1) wskazał, także w motywach ówczesnego żądania , iż podobnie jest z (...)wolny, 23.02.2009 r. wynosił on – 0,55 ng/ml, w dniu 29.06.2009 r. – 0,64 ng/ml, a w dniu 14.09.2009 r. już 0,71 ng/ml mimo , iż bierze stosowne lekarstwa. Twierdził , że narastające stężenie (...) jest wskazaniem do dalszej diagnostyki nowotworowej, a także iż wskazana jest biopsja (...).

Z zaświadczenia lekarskiego znajdującego się na k. 21 akt tego postępowania o sygnaturze (...)wynika, że co najmniej od 12 czerwca 2007 r. powód leczyl się urologa, który już wtedy rozpoznał u powoda (...)gruczolaka gruczołu (...)) oraz wskazał, iż chory wymaga dalszego systematycznego leczenia urologicznego.

W opinii sporządzonej w dniu 14 stycznia 2010 r. na potrzeby postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w T. biegli, osoby pozwane w niniejszym postępowaniu , odnośnie schorzeń urologicznych K. Z. (1) wskazali, cierpi na przerost gruczołu (...) z dolegliwościami dyzurycznymi, jednak nie stanowi to przeszkody w wykonywaniu dotychczasowego zatrudnienia. W żadnej części swojego opracowania nie twierdzili , że powód jest zdrowy z urologicznego punktu widzenia i nie wymaga kontynuacji leczenia .Uznali ,że także punktu widzenia ich specjalności jego stan zdrowia nie jest przeciwwskazaniem do kontynuacji zatrudnienia.

W zarzutach do tej opinii K. Z. (1) podnosił , iż występują u niego stale narastające wartości(...) i (...)wolny, co wg lekarza urologa wymaga wyjaśnienia poprzez wykonanie biopsji gruczołu (...) w kierunku raka (...)

W dniu 28 października 2010 r. Sąd Okręgowy w T.– Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał wyrok, w którym to oddalił odwołanie K. Z. (1) od decyzji ZUS odmawiającej mu przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy.

Powód zaskarżył to orzeczenie apelacją która została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K.– Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7.04.2011 r., sygn. akt(...).

Powód wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K.z dnia 7 kwietnia 2011 r., sygn. akt (...) . Skarga została odrzucona z uwagi na to, iż nie była oparta na ustawowych podstawach wznowienia.

Powód wniósł skargę o wznowienie postępowania w sprawie (...). Sądu Okręgowego w T. .Skarga została odrzucona z uwagi na jej niedopuszczalność.

W ramach rozważań prawnych , rozpoczynając je od weryfikacji roszczeń K. Z. (1) , które zostały skierowane przeciwko Skarbowi Państwa, Sąd I instancji wskazał, że jego odpowiedzialność odszkodowawczą łączył z wydaniem przez Sąd Okręgowy w T./prawomocnego / wyroku w sprawie o sygnaturze (...), którym oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ,którą odmówiono mu prawa do świadczenia rentowego.

Zatem podstawą dla niej mogłaby być norma art. 417¹ § 2 kc. W tym jednak przypadku przesłanka bezprawności ma charakter kwalifikowany, który wyraża się w niemożności jej samodzielnego stwierdzenia przez sąd orzekający o odszkodowaniu.

Przyznanie odszkodowania uzależnione jest od stwierdzenia bezprawności tego orzeczenia w odrębnym postępowaniu , a rozstrzygnięcie takie ma charakter prejudykatu dla sporu o odszkodowanie.

W rozstrzyganej sprawie od reguły dysponowania przez powoda takim prejudykatem jako konieczną przesłanką skutecznego dochodzenia roszczeń sformułowanych w pozwie , wobec Skarbu Państwa nie stanowi odstępstwa norma art. 424 [1b] kc zgodnie z którą w wypadku prawomocnych orzeczeń, od których nie przysługuje skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych.

W sprawie (...)powód był uprawniony do złożenia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, którym jego apelacja od wyroku Sądu I instancji została oddalona. Wobec tego w warunkach nie dysponowania przez K. Z. (1) wskazanym orzeczeniem stwierdzającym bezprawność prawomocnego wyroku, powództwo odszkodowawcze skierowane przeciwko Skarbowi Państwa podlega oddaleniu.

W dalszej części tej oceny Sąd I instancji stanął na stanowisku, że uznania roszczenia dochodzonego pozwem przeciwko temu podmiotowi za zasadne sprzeciwia się także, niezależnie od pierwszej z wymienionych przyczyn, także skutecznie podniesiony przez jego procesowego reprezentanta, zarzut przedawnienia.

W tym zakresie Sąd Okręgowy argumentował, iż zgodnie art. 442¹ par.1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Wyrok, którego wydanie powód identyfikuje jako podstawę odpowiedzialności Skarbu państwa był od daty jego ogłoszenia przezeń kwestionowany o czym świadczy fakt wniesienia od niego apelacji.

W warunkach jej oddalenia przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2011r, co najmniej od tej daty, kiedy prawomocnie odmówiono mu prawa do renty z powodu niezdolności do pracy K. Z. (1) wiedział o swojej szkodzie oraz podmiocie odpowiedzialnym do jej naprawienia. Przedawniło się ono zatem z dniem 8 kwietnia 2014 r., a powód złożył pozew w rozstrzyganej sprawie już po upływie, bo 1 października 2015r

Rozważając zasadność roszczeń powoda w stosunku do lekarzy wydających opinię o jego stanie zdrowia na potrzeby postępowania w sprawie(...), uznając je także za nieusprawiedliwione, Sąd I instancji stanął na stanowisku, że o takiej ich ocenie przesądza fakt, że nie legitymował się orzeczeniem stwierdzającym niezgodność z prawem prawomocnego wyroku, opartego m. in. na wnioskach tego opracowania przygotowanego przez pozwanych biegłych.

Wskazując na podstawy takiego stanowiska argumentował, że ewentualną podstawą normatywną ich odpowiedzialności jest art. 415 kc.

Powód w postawie faktycznej powództwa twierdził, iż poniósł szkodę na skutek wydania błędnego wyroku przez Sąd Okręgowy w T., zaś przyczyną nieprawidłowości tego orzeczenia była wadliwa opinia biegłych sądowych, w zakresie jego zdolności do pracy. Skoro nie przedstawił dowodu, że wyrok był bezprawny to nie może skutecznie dochodzić odszkodowania i [zadośćuczynienia] od tych, którzy mieliby tę wadliwość wywołać. Tym samym brak jest związku przyczynowego pomiędzy ich postępowaniem a szkodami majątkową i niemajątkową, których wyrównania dochodzi od nich K. Z. (1).

Poza tym Sąd I instancji wskazał, że to z czym, w zakresie opiniowania przez pozwanych lekarzy, powód identyfikuje z ich bezprawnym działaniem, nie może być uznane za dostateczne dla potwierdzenia przesłanki bezprawności.

W tym zakresie sąd Okręgowy przypomniał, iż poszkodowany i pokrzywdzony twierdził, iż zasugerował się stanowiskiem lekarzy zawartym w podważanej opinii w opinii o swoim dobrym stanie zdrowia i zdolności do pracy, wskutek czego nie kontynuował w ówczesnym czasie leczenia urologicznego, co doprowadziło w swoich następstwach do rozrostu nowotworu i znacznego ograniczenia jego szans na powodzenie w leczeniu. W szczególności miał, wobec zawartej w opracowaniu sugestii, zrezygnować z zaleconej biopsji, co uniemożliwiło rozpoznanie nowotworu (...)we wczesnym stadium, a w rezultacie leczenie podjęte w późniejszym okresie było bolesne, długotrwałe i kosztowne – a aktualnie odmówiono mu nawet, jako niecelowego, ratunkowego leczenia operacyjnego i skierowano na hormonoterapię paliatywną.

Sąd podkreślił, że takie stanowisko powoda, w świetle ustaleń dokonanych w sprawie, nie jest usprawiedliwione i nie może stanowić podstawy dla przypisania lekarzom odpowiedzialności odszkodowawczej.

Już na etapie wnoszenia odwołania od decyzji ZUS odmawiającej mu prawa do renty w roku 2009 r. wiedział iż cierpi na "gruczolaka gruczołu (...)" i wymaga ciągłej obserwacji urologicznej, będąc w stałym leczeniu specjalistycznym

tego schorzenia od 2007 . Wiedział też, że pogarszają mu się wyniki badań (...) i że konieczne jest wykonanie biopsji, bowiem podejrzewa się u niego nowotwór (...)

Co więcej biegli lekarze w żadnym miejscu sporządzonej opinii nie sugerowali K. Z. (1) że jest zdrowy i nie musi kontynuować leczenia urologicznego – przeciwnie każdy z nich ,wypowiadając się o stanie jego zdrowia z punktu widzenia swojej specjalności , zwracał uwagę na występujący u powoda przerost gruczołu (...), który jednak na ówczesnym etapie w opinii biegłych nie pozbawiał go zdolności do pracy. W swoich wypowiedziach opiniodawczych nie tylko nie orzekli ,że jest on zdrowy urologicznie ani tym bardziej nie wskazywali na to , że powinien zaniechać leczenia przerostu (...), w tym przeprowadzenia biopsji tego organu , którą miał zaleconą przez urologa wcześniej. Zatem , w ocenie Sądu I instancji , pozwani nie lekarze nie mogą odpowiadać za następstwa w jego stanie zdrowia , które jak podnosi powód , stanowią źródła jeszcze uszczerbków majątkowego i niemajątkowego.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu była norma art. 98 §1 i 3 kpc. Sąd przyznał pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu , wynagrodzenie ze środków budżetowych Skarbu Państwa , w warunkach ich nie pokrycia przez reprezentowanego nawet w części , na podstawie obowiązującego w dacie wniesienia pozwu Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002r.

Apelację od tego wyroku złożył K. Z. (1) , obejmując jej zakresem punkty I i II jego sentencji ,w jej wniosku postulując wydanie przez Sąd Apelacyjny, w odniesieniu do zaskarżonej części orzeczenia, rozstrzygnięcia kasatoryjnego i i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania , a ponadto zasądzenie od pozwanych na rzecz skarżącego kosztów postępowania apelacyjnego oraz przyznanie na rzecz pełnomocnika ustanowionego z urzędu , kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu , które nie zostały pokryte przez reprezentowanego w jakiegokolwiek części,

Środek odwoławczy został oparty na następujących zarzutach :

- naruszenia prawa procesowego , w sposób mający dla treści zaskarżonego wyroku istotne znaczenie , a to :

a/ art. 217 kpc w zw z art. 227 , 236, 278§1 kpc , wobec nie ustosunkowania się przez Sąd I instancji do wniosków dowodowych zgłoszonych w pozwie , w tym w szczególności do wniosku o przeprowadzenie dowodu z dokumentów medycznych i finansowych , a także opinii biegłych lekarzy, mającej za przedmiot ocenę sposobu opiniowania przez pozwanych oraz istnienia związku tegoż ze szkodą doznaną przez skarżącego ,

b/ art. 233 §1 kpc , jako konsekwencji dokonania oceny zgromadzonych dowodów w sposób nie wszechstronny i dokonania ustaleń faktycznych tylko na ich części , bez wskazania dlaczego swoją oceną nie objął pozostałych ,

c/ art. 328 §2 kpc ,wobec przygotowania pisemnych motywów orzeczenia w sposób nie odpowiadający wymogom ustawowym , w tym nie podania w uzasadnieniu wyroku przyczyn pominięcia wskazanych wyżej wniosków dowodowych ,

- naruszenia prawa materialnego przez błędne zastosowanie następujących norm :

1/ art. 442 ¹§1 kc , jako konsekwencji nietrafnego podzielenia podniesionego przez pozwaną Skarb Państwa zarzutu przedawnienia zgłoszonych roszczeń , dla którego podstawą było nieuzasadnione przyjęcie początku biegu jego terminu od daty zdarzenia wywołującego uszczerbek , a nie od czasu kiedy K. Z. (1) dowiedział się o szkodzie i podmiotach zobowiązanych do jej wyrównania ,

2/ art. 417 ¹§2 kc i 361§1 kc wobec wadliwego przyjęcia przez Sąd Okręgowy , iż dla przypisania odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanym lekarzom, niezbędne jest legitymowanie się przez apelującego prejudykatem , stwierdzającym bezprawność orzeczenia ,które kończyło postępowanie ,w którym przygotowana przez nich opinia była złożona .

Poza apelacją złożoną przez profesjonalnego pełnomocnika powoda, K. Z. (1) złożył na piśmie jej własnoręczne uzupełnienie, w którym skoncentrował się na wskazywaniu przyczyn dla których, w jego ocenie, orzeczenia Sądów obu instancji orzekających w przedmiocie jego odwołania od decyzji ZUS, były niezasadne.

W odpowiedziach na apelację reprezentująca Skarb Państwa Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej, a także pozwani M. B. i R. W., domagali się jej oddalenia jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw, a także obciążenia K. Z. (1) należnymi im kosztami postępowania przed Sądem II instancji.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy powoda nie jest uzasadniony i podlega oddaleniu. Nie można ostatecznie podzielić żadnego z zarzutów na których został on oparty.

Rozpoczynając je od zarzutów procesowych, odeprzeć trzeba ten, w ramach którego K. Z. (1) podnosi naruszenie normy art. 328 par.2 kpc.

Jak wynika z ukształtowanego i jednolitego, podzielanego przez Sąd Apelacyjny, w składzie rozstrzygającym sprawę, orzecznictwa Sądu Najwyższego może on być uzasadniony jedynie wyjątkowo, gdy konstrukcja pisemnych motywów orzeczenia Sądu niższej instancji jest tak wadliwa, iż nie zawierają one danych pozwalających na przeprowadzenie na ich podstawie kontroli instancyjnej orzeczenia.

Nieco inaczej kwestię tę ujmując, zarzut naruszenia tego przepisu jest uzasadniony wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie pozwala na stwierdzenie czy Sąd prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego i [lub] procesowego.

Tego rodzaju zasadniczymi nieprawidłowościami uzasadnienie wyroku z 3 października 2017r nie jest dotknięte albowiem w oparciu o nie jest wiadomym na podstawie jakich ustaleń faktycznych i na jakich źródłach dowodowych opartych Sąd Okręgowy zastosował prawo materialne, służące ocenie roszczeń skarżącego. Motywy te są wystarczające do tego aby przeprowadzić kontrolę odwoławczą tak umotywowanego orzeczenia.

Wobec tego powołane przez apelującego jego braki nie stanowią dostatecznej podstawy dla uznania, iż stawiany zarzut jest usprawiedliwiony.

Tylko na marginesie zauważyć trzeba, iż motywując go apelujący upatrywał jego realizacji w tym, że Sąd nie przeprowadził wnioskowanych przezeń dowodów i nie podał w uzasadnieniu przyczyn takiej decyzji. Analiza tekstu uzasadnienia jednoznacznie wskazuje, że dowody te uznał za zbędne dla poczynienia na ich podstawie ustaleń doniosłych dla rozstrzygnięcia. Stanowisko to, w ocenie Sądu II instancji było oceną poprawną w świetle której zarzut ich nie przeprowadzenia jest nieusprawiedliwiony, a tym bardziej nie może być uznanym za uzasadnioną podstawę dla opierania na nim ocenianego zarzutu procesowego.

Bezasadny jest zarzut naruszenia art. 233 par.1 kpc, w szczególności gdy weźmie się pod uwagę to, w jaki sposób apelujący uzasadnia jego realizację.

Na wstępie przypomnieć należy, odwołując się do utrwalonego i podzielanego przez skład Sądu Apelacyjnego rozstrzygającego sprawę, stanowiska Sądu Najwyższego, wypracowanego na tle wykładni art. 233 §1 kpc, iż jego skuteczne postawienie wymaga od strony wykazania na czym, w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów polegała nieprawidłowość postępowania Sądu, w zakresie ich oceny i poczynionych na jej podstawie ustaleń.

W szczególności strona ma wykazać dlaczego obdarzenie jednych dowodów wiarygodnością czy uznanie, w odróżnieniu od innych, szczególnego ich znaczenia dla dokonanych ustaleń, nie da się pogodzić z regułami doświadczenia życiowego i [lub] zasadami logicznego rozumowania, czy też przewidzianymi przez procedurę regułami dowodzenia.

Nie oparcie stawianego zarzutu na tych zasadach , wyklucza uznanie go za usprawiedliwiony, pozostając dowolną , nie doniosłą z tego punktu widzenia polemiką oceną i ustaleniami Sądu niższej instancji.

/ por. w tej materii , wyrażające podobne stanowisko , powołane tylko przykładowo, orzeczenia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001, sygn. IV CKN 970/00 i z 6 lipca 2005 , sygn. III CK 3/05 , obydwie powołane za zbiorem Lex/

Ponadto nie można tracić z pola widzenia również , że swobodna ocena dowodów stanowi jeden z podstawowych elementów składających się na jurysdykcyjną kompetencję Sądu , który dowody bezpośrednio przeprowadza.

Ma to m. in. i takie następstwo , że nawet w sytuacji w której z treści dowodów można , w zakresie ustaleń , wyprowadzić równie logiczne , chociaż przeciwne do przyjętych przez Sąd I instancji wnioski , to zarzut naruszenia normy art. 233 §1 kpc , pomimo to , nie zostanie uznany za usprawiedliwiony.

Dopóty , dopóki ocena przeprowadzona przez Sąd ocena mieści się w granicach wyznaczonych przez tę normę procesową i nie doznały naruszenia wskazane tam jej kryteria , Sąd Odwoławczy obowiązany jest ocenę tę , a co za tym idzie także wnioski z niej wynikające dla ustaleń faktycznych , aprobować .

To w jaki sposób K. Z. (1) motywuje ten zarzut , tym bardziej wyklucza jego podzielenie Wbrew jego argumentacji te dowody , które Sąd Okręgowy uczynił podstawą ustaleń faktycznych , służących ocenie prawnej roszczeń zgłoszonych przez powoda, były wystarczające dla oceny jego roszczeń.

Wskazać należy , że w odniesieniu do roszczeń skierowanych wobec Skarbu Państwa powód wywodził je z faktu , że Sąd Okręgowy w T.wydał niezgodny z prawem wyrok, mający walor prawomocności .

Zatem odpowiedzialność Skarbu Państwa n była warunkowana legitymowaniem się przez powoda prejudykatem stwierdzającym niezgodność z prawem tego orzeczenia , którego K. Z. (1) nie przedstawił. Wykluczało to tę odpowiedzialność , w warunkach berku uprawnienia po stronie Sądu orzekającego , aby tę przesłankę odpowiedzialności ustalać we własnym zakresie.

W odniesieniu do roszczeń skierowanych przeciwko pozwanym – opiniującym w sprawie (...) lekarzom powód upatrywał ich odpowiedzialności w tym , że nie wzięli pod rozwagę, w ramach czynności opiniodawczych tego , iż stwierdzono u niego przerost gruczołu (...), a wyniki (...) z zbiegiem czasu ulegały pogorszeniu. Ponadto , jak twierdził powód , uznając , iż nie jest , pomimo stwierdzonego stanu zdrowia , osobą niezdolna do pracy zasugerowali mu , że nie musi kontynuować leczenia urologicznego . Zaniechanie spowodowane tą sugestią zdecydowało o rozwoju choroby nowotworowej u powoda , której obecne zawansowanie , [mimo podjętych wcześniej bolesnych dla K. Z. (1) zabiegów , wyklucza nawet możliwość interwencji chirurgicznej z uwagi na jej niecelowość.

Tak ukształtowane stanowiskiem powoda podstawy faktyczne twierdzonej przez niego odpowiedzialności odszkodowawczej biegłych , w warunkach gdy analiza opinii którą złożyli na zlecenie Sądu Okręgowego w T., w sposób ie budzący wątpliwości nie potwierdza tego , aby opiniodawcy mieli nie brać pod uwagę faktu uprzedniego, przed wydaniem opinii , pozostawiania K. Z. (1) w specjalistycznym leczeniu (...) [w ramach którego zlecono mu m. in. dokonanie biopsji gruczołu objętego podejrzeniem zmian nowotworowych , której naówczas nie zdecydował się wykonać]. Jej treść dowodzi , że było przeciwnie.

Z opinii nie wynika też aby lekarze mieli uznawać , iż powód jest zdrowy z punktu widzenia urologicznego czy [tym bardziej] sugerować , aby zaniechał kontynuacji leczenia przerostu (...).

Już ta konfrontacja twierdzeń faktycznych powoda z treścią wypowiedzi opiniodawczych pozwanym, w tym biegłego D. R. (2) odnośnie wpływu przebytego wcześniej przez powoda zawału serca na jego zdolność do pracy , w dacie wydawania kwestionowanej decyzji przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych , dawała dostateczną podstawę do oceny zgłoszonych przez niego wobec lekarzy żądań kompensacyjnych.

Zatem prowadzenie wnioskowanych przez K. Z. innych dowodów , w tym w szczególności z opinii innych biegłych , która miałyby służyć weryfikacji poprawności czynności opiniodawczych pozwanych , było zbędne w rozumieniu art. 227 kpc, dla dokonania ustaleń doniosłych w sprawie , a w konsekwencji dla oceny prawnej jego roszczeń przeciwko lekarzom.

Taka ocena jest nie tylko podstawą dla odparcia omówionego zarzutu ale także do tego, aby jako niezasadny uznać , ostatni z zarzutów procesowych , naruszenia art. 217 kpc w zw z art. 227, 236 i 278 par. 1 kpc. skoro z podanych wyżej przyczyn nie można zasadnie mówić także o tym , że nie przeprowadzenie tych dowodów stanowi naruszenie wskazanych norm formalnych.

Uznanie ich za nieusprawiedliwione ma m. in. to następstwo , że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy, jako poczynione niewadliwie i w sposób kompletny , Sąd II instancji przyjmuje za własne.

Nie ma też racji skarżący stawiając zarzuty naruszenia prawa materialnego.

W pierwszym rzędzie , w odniesieniu do argumentacji powoda, mającej wspierać zarzut naruszenia normy art. 442¹ par. 1 kc , nie można nie odnotować , że skarżący nie kwestionuje tej [podzielanej także przez Sąd II instancji] , oceny prawnej Sądu Okręgowego , iż odpowiedzialność odszkodowawcza Skarbu Państwa wobec K. Z. (1) jest wyłączona skoro nie przedstawił on w sporze prejudykatu stwierdzającego niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w T. , którym potwierdzona została poprawność decyzji ZUS o odmowie przyznania powodowi prawa do renty z powodu niezdolności do pracy.

Nie można też tracić z pola widzenia tego , że podzielenie zarzutu przedawnienia roszczenia idemnizacyjnego , skierowanego wobec Skarbu Państwa było jedynie dodatkowym argumentem prawnym za oddaleniem roszczeń K. Z. (1) wobec tego podmiotu.

Przy tych zastrzeżeniach , mających porządkujący charakter, stawiany przez skarżącego zarzut należy uznać za niezasadny.

Na wstępie zauważyć należy pewną niekonsekwencję argumentacji powoda, mającej wspierać wskazany zarzut . Z jednej strony bowiem neguje on stanowisko Sądu I instancji zgodnie z którym dowiedział się o szkodzie i o tym , że to Skarb Państwa jest podmiotem ponoszącym odpowiedzialność za jej naprawienie później aniżeli od daty [prawomocności] wyroku , którym „ ostatecznie „ odmówiono mu prawa do świadczenia rentowego ale równocześnie nie wskazuje z jaką datą lub zdarzeniem należy łączyć początek biegu terminu o jakim stanowi norma mająca być , jego zdaniem , naruszoną. W tych warunkach nie można stwierdzić dlaczego skarżący uznaje, że wniesienie przezeń pozwu w dniu 1 października 2015r nastąpiło w warunkach nie przekroczenia terminu przedawnienia wskazanego w tym przepisie.

Przede wszystkim jednak omawiany zarzut nie może zostać uznany za usprawiedliwiony albowiem wbrew pogładowi apelującego Sąd I instancji nie popełnił błędu zastosowania art. 442¹ par 1 kc , uznając , że roszczenie powoda skierowane przeciwko Skarbowi Państwa jest przedawnione.

Powód od daty wydania wyroku Sądu Okręgowego w T. w sprawie (...), kwestionował jego zasadność uznając go za błędny , a wynikające z jego treści pozbawienie prawa do renty za niesprawiedliwe. W konsekwencji najpóźniej od dnia w którym rozstrzygnięcie to stało się prawomocne , a zatem od 7 kwietnia 2011r, kiedy Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił jego apelację od tego orzeczenia, należy przyjmować iż wiedział o swojej szkodzie oraz o tym ,że to Skarb Państwa jest odpowiedzialny za jej kompensację. Już wówczas musiał być świadomy następstw jakie niesie dla niego to , że świadczenie rentowe wobec potwierdzenia jego zdolności do pracy , nie zostało mu przyznane.

Nie było przy tym niezbędne z rozważanego punktu widzenia , aby już wówczas powód wiedział o tym jakie są rzeczywiste rozmiary doznanego przez niego uszczerbku [a także jego rodzaju] Wystarczającym było to , że sama

szkoda już wystąpiła, a jej źródłem było zdarzenie za którego powstanie odpowiadał określony podmiot, [którego identyfikacja nie budziła już z wówczas wątpliwości K. Z. (1)].

W ostatecznym wyniku nie ma też racji skarżący podnosząc pozostałe zarzuty materialno prawne.

Dla porządku należy wskazać, że obydwie są związane z dokonaną przez Sąd niższej instancji oceną roszczeń skierowanych przez powoda wobec pozwanych lekarzy. Część motywów, którymi posłużył się Sąd I instancji, aby uzasadnić brak odpowiedzialności odszkodowawczej autorów opinii na temat stanu zdrowia powoda i jego zdolności do pracy, trafnie jest przez apelującego podważana.

Ewentualna odpowiedzialność odszkodowawcza biegłych wydających opinię jest odpowiedzialnością niezależną od odpowiedzialności Skarbu Państwa, w tym kwalifikowanej, jak w rozstrzyganej sprawie, na podstawie art. 417¹ par.2 kc, nawet w sytuacji, gdy wskazane jako źródło szkody opracowanie eksperckie stało się elementem stanu faktycznego na którym został oparty prawomocny wyrok Sądu.

/ por. w tej materii także, powołany jedynie dla przykład, judykat Sądu Najwyższego z 29 maja 2015, sygn. VCSK 4 79/14, powołany za zbiorem Lex /

Podstawą normatywną tej odpowiedzialności opiniodawców jest norma art. 415 kc.

Tym nie mniej ten błąd Sądu I instancji nie wpływa na ocenę weryfikowanego instancyjnie orzeczenia albowiem przesłanki tej odpowiedzialności nie zostały wobec któregośkolwiek z lekarzy potwierdzone, a wobec tego oddalenie powództwa wobec pozwanych biegłych odpowiada prawu.

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne nie dają podstaw do oceny aby sposób działania tych pozwanych miał charakter działania bezprawnego i zawinionego, a pomiędzy nim a twierdzoną przez K. Z. (1) szkodą istniał adekwatny związek przyczynowy.

Formułując opinię o aktualnym stanie zdrowia powoda i w konsekwencji jego zdolności do pracy, w dacie wydawania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzji o braku podstaw do przyznania mu świadczenia rentowego poznani biegli działali w ramach postanowienia dowodowego Sądu i na jego podstawie.

Ustalenia te nie potwierdzają zasadniczej dla konstrukcji zgłoszonych roszczeń kompensacyjnych depozycji powoda, że w ramach opiniowania lekarze działali bezprawnie albowiem nie brali pod uwagę jego schorzenia urologicznego i pogarszającego się z biegiem czasu wyniku (...), mogącego wskazywać na rozwój rozrostu gruczołu(...)o podłożu nowotworowym, którego następstwa obecnie przybrały taką postać, która nie pozwala nawet na interwencję chirurgiczną.

Przeciwnie, biegli w swoich wypowiedziach opiniodawczych zwracali na nie uwagę uznając jednak, że nie decydowało to w dacie istotnej z punktu widzenia oceny odwołania od decyzji ZUS o tym, iż skarżący był zdolny do pracy zarobkowej.

W świetle tych ustaleń dowolnym i niewykazanym przez K. Z. (1) było, że biegli uznali w opinii, iż jest on zdrowy urologicznie i nie wymaga leczenia specjalistycznego w tym zakresie. Dowolną była także jego depozycja, że wypowiedzi biegłych dawały jakiegokolwiek podstawy do uznawania przez powoda, iż zawierają one sugestie z ich strony co zaniechania przez apelującego kontynuacji kierunkowej terapii, która była, wobec stwierdzonego już uprzednio przerostu (...), prowadzona przez specjalistę urologa od 2007r.

W tym kontekście należy wskazać, że w ramach zarzutów apelacyjnych skarżący nie polemizuje z ustaleniem Sądu I instancji zgodnie z którym powód sam zdecydował o tym, kiedy podda się zabiegowi biopsji tego organu mimo, że był on zalecony przez prowadzącego lekarza urologa jeszcze przed sporządzeniem kwestionowanej opinii. Decyzji K.

Z. (1) w tym zakresie , a w szczególności opóźnienia decyzji wykonania tego zabiegu , w tych warunkach nie sposób łączyć z kwestionowanymi przez K. Z. (1) wypowiedziami opiniodawczymi pozwanych biegłych.

Skoro tak , to usprawiedliwionym jest przyjęcie , że zachowanie tych pozwanych które powód uznaje za podstawę ich odpowiedzialności odszkodowawczej wobec niego nie jest bezprawne i zawinione .

Nie można też uznać , że pomiędzy przygotowaniem przez nich opracowania eksperckiego w sprawie (...) Sądu Okręgowego w T., a aktualnym stanem zdrowia poszkodowanego istnieje adekwatny związek przyczynowy.

Z podanych przyczyn w uznaniu apelacji za niezasadną , Sąd II instancji orzekł o jej oddaleniu , na podstawie art. 385 kpc w zw z art. 417¹par. 2 kc i art. 415 kc.

Rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II instancji zastosował art. 98 par 1 i 3 w zw art. 99 kpc, art. 108 par 1 i 391 par. 1 kpc oraz wynikającą z niej zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy.

Kwoty należne od przerywającego powoda na rzecz żądających ich wzajemnego rozliczenia Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej oraz M. B. i R. W. , zważywszy na wartość przedmiotu zaskarżenia oraz fakt , że koszty te , po stronie wygrywających podmiotów, wyczerpywały się w wynagrodzeniu należnym ich pełnomocnikom procesowym , zostały ustalone na podstawie par 2 pkt 7 w zw z par 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie z 22 października 2015 [DzU z 2015 poz. 1800 ze zm.]

Dodać należy , że Sąd II instancji nie znalazł dostatecznych podstaw do tego , aby wobec K. Z. (1) na tym etapie postępowania zastosować , w zakresie wskazanego wyżej obowiązku, dobrodziejstwo normy art. 102 kpc i odstąpić od jego nakładania na powoda.

Z treści motywów orzeczenia Sądu I instancji jednoznacznie wynikały przyczyny uznania powództwa wobec wszystkich pozwanych za niezasadne.

Pomimo to , profesjonalnie zastępowany powód, zdecydował się na weryfikację poprawności tego orzeczenia składając apelację wobec wszystkich przeciwników procesowych , w tym także wobec Skarbu Państwa mimo , że nie podniósł w środku odwoławczym argumentacji , którą podważałby zasadność oceny Sądu Okręgowego zgodnie z którą powództwo odszkodowawcze jest wobec niego niezasadne dla braku przesłanki istnienia orzeczenia stwierdzającego niezgodność z prawem prawomocnego wyroku Sądu z którego wadliwością skarżący identyfikował źródło swoich uszczerbków.

Skoro pomimo tego K. Z. (1) zdecydował się na wniesienie środka odwoławczego musiał się liczyć z tym , że w razie porażki będzie musiał ponieść jej konsekwencje finansowe , w postaci pokrycia kosztów podjęcia przez pozwanych celowej obrony także na tym etapie postępowania.

Oddalenie apelacji spowodowało , że pełnomocnikowi apelującego , ustanowionemu z urzędu zostało przyznane ze środków budżetowych wynagrodzenie , którego wysokość wynika z norm Rozporządzenia MS w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 [DzU z 2016 poz.1714/

SSA Marek Boniecki SSA Grzegorz Krężolek SSO / del / Wojciech Żukowski